

τὴν ἀγίαν ταύτην γῆν, καθόσον μάλιστα εὕρισκον καὶ οὐμικρὰν ὕλικὴν ὠφέλειαν εἰς τὴν συβρόην τῶν προσερχομένων.

Ἄλλὰ κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα, τῆς Καλιφείας τοῦ Καίρου, εἰς τὴν ὑπέκειντο ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Συρία, ἀποβαλοῦσης τὴν ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης κυριότητα διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν Σελδσοῦκκων ἢ, ὡς ἄλλως λέγονται, Σαρακηνῶν, τὰ πράγματα τῆς Ἱερουσαλήμ ἔλαβον πάντῃ ἀλλοίαν φάσιν.

Οἱ Σελδσοῦκκοι οὗτοι, καλούμενοι οὕτως ἀπὸ τινος ἐμίρου Σελδσοῦκκου, ὅστις τοὺς ὠδήγησεν ἐκ τῶν ἐπέκεινα τοῦ Ἰαξάρτου πρὸς μεσημβρίαν μερῶν, ἀποτελοῦσι μίαν τῶν πολλῶν τουρκικῶν φυλῶν, ὧν ἐγένετο προηγούμενος (σελ. 115) μνεία καὶ καταρχὰς μὲν ὑπηρέτουν ἄλλους ἡγεμόνας ἐπὶ μισθῶ, ἔπειτα δὲ ἀποδημήσαντες πλησίον τῆς Βουχαρίας ἐδέχθησαν ἐνταῦθα περὶ τὸ 970 τὸν ἰσλαμισμὸν (τὸ μωαμεθανικὸν δόγμα) καὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν διὰ τῆς προσλήψεως πολλῶν ἀπὸ ἄλλων σιφῶν ἀνδρῶν· ὁ ἔγγονος τοῦ εἰρημένου ἐμίρου Τογρουλβέγ, ὃν οἱ Βυζαντινοὶ καλοῦσι Ταγρολίπικα, βοηθείας ἐπιτυχῶς τὸν ἡγεμόνα τῶν Γασναυιδῶν εἰς τινὰ πόλεμον κατὰ τῆς Ἰνδικῆς, μὴ ἀνταμειφθεὶς δὲ, ὡς ἤλπιζεν, ἀρκούντως, ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ, τὸν κατετρόπωσεν, ἐκυρίευσεν τὸ Χορασάν (τὴν ἀρχαίαν Παρθίαν) καὶ ἐντεῦθεν ὄλην τὴν Περσίαν (1050)· ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὸ Βαγδάτιον προσκλήθεις ὑπὸ τοῦ Καλίφου κατὰ τῶν τυράννων αὐτοῦ, τῶν Βουιδῶν, ἔθραυσε τὴν δύναμιν τούτων, καὶ πρὸς ἀμοιβὴν ὑψωθείς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐμίρ ἂλ ὀμρά, ἀνέδειξε τὸ Βαγδάτιον καθέδραν τῶν Σελδσοῦκκων· ὁ διαδεχθεὶς δ' αὐτὸν ἀνεψιός του, ὡς Σουλτάνος καὶ Ἐμίρ ἂλ Ὀμρά, Ἄλπ Ἀρσλάν, ἤλθε κατὰ πρῶτον εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῶν Βυζαντινῶν ἐνίκησε τὸν αὐτοκράτορα Ῥωμανόν

